

skatte de Folk, der bo i Kommunerne. Naar det er Folk, der bo uden for Kommunerne, selv om de ogsaa eje store Ejendomme i Kommunerne eller have temmelig stor Næringsdrift i dem, saa kunne Kommunerne i Virkeligheden ikke komme til en direkte Beskatning af disse Folk. Det har hidtil været en stor Ulempe, og den viser sig større og større, og derfor har man ogsaa fra alle Sider været enig om, at vi trænge til at naa frem til en mellemkommunal Beskatning, som gør det muligt at udjævne disse Ulemper. Det Endringsforslag, som det Mindretal, jeg fører Ordet for, har stillet, og som strækker sig over saa mange Spalter, som den ærede Ordfører omtalte, fremtræder som en Helhed og kommer til Afstemning undet et, men gaar i Korthed ud paa at fastholde det gamle Princip, som man har fastholdt tidligere, hver Gang der har været Tale om mellemkommunal Beskatning, at Næringer i en Kommune skulle bære Stat til den Kommune, hvori de findes. Hvis vort Forslag, Endringsforslaget under Nr. 1, vedtages, saa kommer det til at se saaledes ud, at ude i Kommunerne ville Sogneraadene og Vigningskommissionerne, næste Gang de lægge Vigning, have at medtage ikke blot de Personer, der bo i Kommunerne eller have boet der en Del af Aaret, men ville komme til paa deres Kommuneligninger ogsaa at medtage enhver Næring eller Ejendom i Kommunen, selv om vedkommende Ejer bor uden for Kommunen. Efter vort Forslag vil det da komme til, at gaa til paa den Maade, at Kommunen, hvori Næringen findes, vil have at indgive den Indtægt, som de anslaar Næringen til, til vedkommende Ejers Opholdskommune, og Opholdskommunen foretager da den samlede Opværelse af vedkommende Mand's hele Skatteindtægt, og naar den er foretaget, foretages ligeledes den Forhøjelse af Skatteindtægten eller mulig Nedsættelse af Skatteindtægten, som hans Lejlighed og Forhold i øvrigt give Anledning til at foretage ganske efter de nuværende Regler. Naar det er gjort, saa udregnes, hvor stor en Part der bliver tilbage til Næringskommunen, nemlig de $\frac{2}{3}$ efter Forslaget, og disse $\frac{2}{3}$, som blive tilbage til Næringskommunen, beskattes da i selve Kommunen i Forhold til, hvad de øvrige Skatteydere i Næringskommunen maa

give og i Forhold til Kommunens Trang ganske paa samme Maade, som de øvrige Skatteydere i Kommunen blive beskattede. Saaledes er vort Forslag, og det er det samme Grundlag, hvorpaa vi bygge Forslaget om Beskatning af Aktieselskaber og juridiske Personer. Vi have stillet dette Forslag, fordi vi mente, at det paa ingen Maade vilde være rigtigt, om det høje Ting og Rigsdagen uden videre gif bort fra dette Grundlag, som tidligere har været anerkendt fra alle Sider, uden at en udtrykkelig Afstemning fandt Sted i saa Henseende. Det, man nu vil sætte i Stedet, er, som ærede Medlemmer ville vide, Regeringsforslaget, der gaar ud paa, at de Skatteregler, vi hidtil have haft om, at Opholdskommunen beskatter de Personer, der bo i den, vedblivende fastholdes, medens det, Næringskommunerne saa efter Regeringsforslaget, blot er det, at de saa 2 pCt. af den Indtægt, som findes i Kommunen, det vil sige dog ikke ud over Halvdelen af vedkommendes Stat til Opholdskommunen, hvilket i mange Tilfælde ikke vil blive de 2 pCt.; det beror ganske paa, hvorledes Opholdskommunen beskatter; og den beskatter jo efter sit Behov og ikke efter Næringskommunens Behov. Jeg sagde ved første Behandling af dette Forslag, at det var et gammelt Princip dette med Næringskommunernes Ret til at beskatte. Der blev, jeg tror, det var fra det ærede Medlem for Kretsens Amt, 6te Valgkreds (Bojsens) Side sagt, at jeg havde drømt mig ind i Studier af gamle Sager, naar jeg mente, at dette Princip endogaa havde været vedtaget og brugt her i Landet. Det var nu ikke paa Grund af, at jeg havde drømt noget, at jeg mente det; thi Sagen er, at dette Princip har virkelig været vedtaget og brugt her i Landet, dette med Næringskommunernes Ret til at beskatte; ganske vist har det ikke været brugt af Sogneraadene, naar de lægge deres kommunale Vigninger, men det har været fremme i alle Forhandlinger om den mellemkommunale Beskatning, og det har været vedtaget som gældende Lov her i Landet ved forskellige Lejligheder, naar der har været Tale om overordenlige Skattelove. Saaledes har den overordenlige Skattelov af 21de Marts 1864 hævdet dette Princip fuldstændigt og ligeledes den fra 1867 og den fra 1870. Dette Princip er vedtaget